

Proletariërs van alle landen, verenigt u!

De Stem van de Arbeiders

La Voix des Travailleurs

nr 43

bijdrage tot de kosten 0,60 € - juni 2014

Uitgave van Arbeidersstrijd - Lutte ouvrière (communistisch trotskistisch)

Na de verkiezingen : het patronaat gaat door met zijn oorlog tegen de werkers

In dit nummer:

Tegenover het nationalisme,

de gemeenschappelijke belangen van de werkers stellen

De resultaten van Lutte Ouvrière / Arbeidersstrijd in Henegouwen

Dehaene : een man in dienst van het patronaat

Voor een Europa waarop de financiers niet meer regeren

Turkije : dit is geen ongeval, dit is een moord !

Bedrijven van Aangepast werk : een schandalige uitbuiting !

La Voix des Travailleurs existe aussi en français

Dehaene: een leven in dienst van de bankiers en de patroons

Dit is een gewoonte: hoe meer een politicus slagen tegen de werkers heeft toegediend, hoe meer lof hij aan zijn dood krijgt in de officiële commentaar. Volgens deze logica heeft Jean-Luc Dehaene recht gekregen op de lofzang die hij verdiende. Na actief te zijn geweest in de Christelijke Arbeidersbeweging heeft hij de trappen beklommen binnen de CVP om dan kabinetschef in de regering Martens-Gol te worden, die in de geheugens van de werkers uit de jaren 80 gebleven is voor haar bezuinigingsmaatregelen en haar herhaalde indexsprongen.

In 1992 wordt Dehaene Premier in de CVP-PS regering die "het Globaal-plan" oplegt: loonbevriezing, de introductie van de gezondheid-

sindex (een uitvinding van de PS) die de kosten van brandstof, tabak en alcohol uitsluit, een verhoging van de BTW, 1,2 miljard € besparingsgeld voor de werkers... en de onvermijdelijke fiscale cadeaus aan het patronaat. Deze aanval had tussen november en december 1993 twee weken staking veroorzaakt die zich in Vlaanderen en Wallonië verspreidden. Op dat moment zijn de PS en de syndicale apparaten Dehaene te hulp gekomen door druk uit te oefenen om deze tegenaanval van de arbeiders te stoppen.

Na lang de patroons te hebben gediend als politicus heeft Dehaene zijn goede diensten en zijn adresboekje direct kunnen aanbieden toen hij bestuurder is geworden bij AB-Inbev, Lotus Bakeries, Umicore, Dexia... In 2012 in zijn vermogensaangifte was hij

de Belgische fiscus 3 miljoen € "vergeten" te vermelden. Allemaal bonussen die hij als bestuurder had gekregen en die gewoonlijk als beloning worden gegeven voor geschrapte banen of lonen die in dividenden worden veranderd!

Jean-Luc Dehaene heeft zijn carrière afgesloten als vicepresident van Dexia in 2012, waar hij met zijn medeplichtige Pierre Mariani alsof deed te ontdekken dat deze bank "maar een beleggingsfonds was geworden" dat de belastingbetalers met miljarden euro erbovenop moesten brengen.

Dehaene is dood, maar de burgerij kan zich evenveel politici van dat soort als ze wil veroorloven. Tegenover hen moeten de werkers zich in hun eigen partij groeperen, een revolutionaire communistische partij!

Wie zijn we

Het kapitalisme laat elke dag zien dat het niet alleen een onrechtvaardige en gewelddadige systeem is, maar ook dat het een zware bedreiging vormt voor de mensheid: het veroorzaakt de crisissen, de oorlogen, de uitputting van de grondstoffen en van de natuurlijke omgevingen. Deze grote problemen kunnen niet opgelost worden zonder een einde te maken aan de anarchie van de huidige kapitalistische maatschappij, die in sociale klassen verdeeld is en op economische concurrentie en individuele egoïsme berust.

Arbeidersstrijd organiseert mannen en vrouwen die ervan overtuigd zijn dat het communisme de enige toekomst is voor de mensheid.

We zijn ervan overtuigd dat de werkers het kapitalisme kunnen vervangen door een vrije, broederlijke en menselijke maatschappij, want ze/zij? vormen de meerderheid van de bevolking en doen de hele samenleving draaien. En ze hebben geen enkel persoonlijk belang bij het behouden van de huidige maatschappij.

We zijn ervan overtuigd dat de werkers de middelen hebben om de Staat van de burgerij te vervangen en zowel de grote bedrijven en banken als de hele werking van de economie en van de politiek te onderwerpen aan hun collectieve en democratische controle. Dit is de voorwaarde voor een maatschappij die in het belang van allemaal georganiseerd zou worden en waar iedereen de macht effectief zou kunnen uitoefenen.

Bovendien verdedigen we het idee dat de werkers geen vaderland hebben en dat een volk dat een ander onderdrukt niet vrij kan zijn. We beroepen ons op het communistisch manifest van Karl Marx en Friedrich Engels dat met de oproep eindigt van: proletariërs aller landen, verenigt U!

Arbeidersstrijd-Lutte ouvrière maakt deel uit de Internationalistische Communistische Vereniging (trotskistisch) waarvan de bekendste afdeling Lutte ouvrière in Frankrijk is, de partij van Arlette Laguiller en Nathalie Arthaud.

We beroepen ons op Trotski, de Russische revolutionair en kameraad van Lenin, die vermoord is omdat hij nooit is gezwicht en tot het einde de communistische ideeën heeft verdedigd tegen het stalinisme.

Om contact met ons te nemen:

Schrijven naar BP 62 5100 Jambes, zonder andere vermelding naar contact@arbeidersstrijd.be, of per telefoon aan 0479 44 81 52

Verantwoordelijke uitgever: P. Lambert, zelfde adres

Website :

<http://www.arbeidersstrijd.be>

Abonnementen:

Normaal: 8,50 € voor 10 nummers (1 jaar)
Met steun: 15 € voor 10 nummers (1 jaar)

U kan zich abonneren op De Stem van de Arbeiders en betalen via overschrijving op de bankrekening :

IBAN : BE16 0004 2035 6974 ; BIC : BPOT BEB1 met vermelding : abonnement SvdA

(Vergeet niet een e-mail naar ons te sturen met uw gegevens op het adres : contact@arbeidersstrijd.be)

U kan ook betalen door uw gegevens en de prijs van het abonnement te sturen naar de postbus BP 62 5100 Jambes.

Zijn stembriefje gebruiken om zijn verzet uit te drukken tegen de dictatuur van het kapitaal

Op 25 mei zijn het de verkiezingen. Maar dat de meerderheden in de federale, gewestelijke en Europese parlementen nu veranderen, maakt het niet uit voor de werkende mensen. Hun lot hangt niet van de samenstelling of van de beslissingen van deze parlementen af.

Want achter het verkiezingsspel en de regeringen zijn het zij die de kapitalen, de fabrieken en de banken in handen hebben die de macht bezitten. Het is deze zeer kleine minderheidsklasse van bezitters die de macht heeft, zelfs die van volledige regio tot de werkloosheid te veroordelen en de fabrieken te laten roesten. Die heeft de macht om het geld dat uit de gemaakte rijkdom komt te verspillen in luxeproducten, of nog erger, in de speculatie.

Deze grote fortuinen hebben geen stembriefje nodig om de regeringen hun politiek voor te schrijven. Ze nemen de telefoon op om wetten te verkrijgen die hen goed bevallen, als de minister zelf niet kan komen. En ze hebben de bedoeling zeker niet om wie dan ook hun fortuinen te laten aantasten!

De socialistische partijen zeggen dat, met hen in de regering, de aanval minder brutaal zal zijn. Dat zonder hen de rechtse en nationalistische partijen de lonen en uitkeringen nog sneller zullen verminderen, het land nog meer zullen afbreken. Maar dit is niet waar!

Van compromissen naar compromitterend gedrag hebben de leiders van de PS en van de SP.A de werkers helemaal niet beschermd tegen de patronale aanval en hebben geen enkel ontslag tegengehouden. Integendeel, door veel werkers zonder werk hun uitkeringen te ontnemen, hebben de socialistische partijen ertoe bijgedragen de werkers te verarmen. Wat de syndicale leiders betreft die de socialisten hebben gevolgd, ze hebben bijgedragen tot het demobiliseren en het ontwapenen van de werkers.

Het is onder de leiding van de socialisten dat deze regering de grootste Staatshervorming ooit heeft waargemaakt, die België nog wat meer splitst, en die ook een enorm bezuinigingsplan is dat in de komen jaren zijn misdrijven zal tentoonspreiden. Van de eerste tot de laatste seconde is deze regering ten dienste van de rijken geweest, door de werkende klasse uit te pluizen.

De compromissen en het compromitterend gedrag van de socialistische leiders hebben de stijging van de N-VA en van de extreemrechtse stromingen ook helemaal niet kunnen tegenhouden. Deze partijen die de werkers tegenover elkaar stellen, Vlaamse tegen Waalse werkers, Belgen tegen gastarbeiders, maken het makkelijker voor

de patroons om uit te buiten en maken de opstand tegen de ellende moeilijker. Deze valse socialisten hebben eigenlijk het terrein voorbereid voor de stijging van het nationalisme en van de extreemrechtse.

De werkers kunnen alleen op hun strijd rekenen en op hun eenheid in deze strijd om de maatschappij te veranderen in een menselijkere richting. Ze vormen de enige kracht die de macht van de kapitalistische klasse kan aanklagen.

De werkers hoeven niet te kiezen tussen de ene of de andere ploegen politici die hen de zakken zullen leegmaken om de rijken beter te dienen. Maar ze moeten ook niet deze gelegenheid negeren want het is een gelegenheid om zich uit te drukken en hun eigen eisen te laten horen.

Daarom stelt Lutte Ouvrière/Arbeidersstrijd kandidaten in de federale verkiezingen voor, alleen in het kiesarrondissement van Henegouwen, want we hebben de kracht nog niet om ons overal voor te stellen in alle verkiezingen. Maar op Lutte Ouvrière stemmen (lijst nr. 35) zal het mogelijk maken zijn verzet uit te drukken, niet alleen tegen de regering, maar ook tegen haar meester, de patroons, en tegen het hele kapitalistische systeem waar de winst boven alles gaat.

Op Lutte Ouvrière stemmen is bijdragen tot het bekend maken van noodzakelijke maatregelen voor de werkende klasse en dus voor de meerderheid van de bevolking, met in de eerste plaats het verbod op ontslagen, het verdelen van het werk onder iedereen zonder loonverlies, maar ook de opheffing van het handels- en bankgeheim om de controle op de bedrijven, op de banken en hun aandeelhouders mogelijk te maken door de werkers! Dat men eens kijkt waar het geld naartoe gaat!

Deze eisen zullen alleen toegepast worden met strijden, stakingen en een belangrijke mobilisatie van de arbeidersklasse, sterk en vastbesloten genoeg om de macht en de eigendom van de kapitalistische klasse direct te bedreigen. Die gaan in de richting van de afschaffing van het kapitalisme en het op been brengen van een maatschappij die op solidariteit en samenwerking zou berusten: het communisme.

In alle andere kiesarrondissementen en stemmingen waar we niet aan meedoen, roept Lutte Ouvrière/Arbeidersstrijd ertoe op om op kandidaten te stemmen die voor het communisme zijn.

Dus in Henegouwen, stem en laat stemmen voor je eigen kant, die van de werkers: stem Lutte Ouvrière!

Na de dag van de verkiezingen :

de problemen van zij die ministers kunnen worden ... en die van de werkers

De verkiezingen zijn voorbij, en het walsen in en uit het koninklijk paleis is begonnen met als doel een regeringscoalitie te vormen.

De onderhandelingen riskeren moeilijk te zijn om de plaatsen onder elkaar te verdelen, met een dominerende N-VA in Vlaanderen en een Parti Socialiste die stemmen heeft verloren maar toch dominerend blijft in Wallonië.

Of het nu met of zonder de N-VA, met of zonder de PS, dat de vorming van de regering een maand of een jaar

duurt, zal de volgende federale regering, net zoals alle gewestelijke regeringen en de nieuwe Europese Commissie, een vechtregering tegen de arbeidersklasse zijn. De patronale klasse zal ermee doorgaan de strijd tegen de werkende mensen te voeren om hen te doen betalen voor de crisis van hun kapitalistische systeem.

In alle gevallen kunnen de werkers enkel op hun collectieve strijd rekenen en op de bewustwording van hun collectieve belangen om hun belangen te verdedigen.

De resultaten van Arbeidersstrijd

Voor de eerste keer heeft Lutte Ouvrière / Arbeidersstrijd meegedaan aan de verkiezingen in België. Gezien onze nog beperkte krachten hebben we een lijst enkel in de provincie Henegouwen ingediend. Die heeft 3 539 stemmen behaald, wat 0,48% is op het niveau van het kiesarrondissement.

De kiezers van Lutte Ouvrière hebben zich uitgesproken voor een programma van verdediging van de werkers, van al diegenen die een loon nodig hebben om te leven: het verbod op ontslagen en het verdelen van het werk onder iedereen zonder loonverlies en door van de winsten te nemen; de opheffing van het bankgeheim opdat de werkers kunnen controleren waar het geld, de rijkdom die ze zelf hebben gemaakt, naartoe gaat.

Deze doeleinden zijn geen doel voor een volgende regering of voor een volgend parlement. Het zijn doeleinden voor de broodnodige strijd van de arbeidersklasse om niet tot werkloosheid en later ellende te vervallen.

Het was de enige lijst die zich communistisch noemt en die van de strijd van de arbeidersklasse sprak. We hebben de werkers ertoe aangespoord om hun stembriefje zonder illusie te gebruiken, om hun woede uit te drukken tegen het patronaat en zijn dienaars in de regering en om ertoe bij te dragen de doeleinden voor de toekomstige strijd bekend te maken, zodat deze strijd niet in een impasse zou geleid worden door syndicale leiders of nationalistische demagogen.

Met hun stem hebben de kiezers van Lutte Ouvrière ook hun verzet uitgedrukt tegen alle politieke stromingen die proberen de arbeidersklasse te verdelen door de angst en de woede te richten tegen de gastarbeiders of nog tegen de andere taalgemeenschap van het land.

Om de belangen te verdedigen van de meerderheid van de bevolking die niemand uitbuit – arbeiders, bedienden, handelaars en vakmannen – moet er een revolutionaire communistische stroming komen opdat de arbeidersklasse niet ontwapend terecht komt voor de kapitalisten en de politici in hun dienst.

Tegen alle soorten nationalisme,

Deze verkiezingen worden door een nieuwe vooruitgang van de stemmen voor de N-VA gekenmerkt. In de federale verkiezingen heeft de Vlaamse nationalistische partij 32% van de stemmen in Vlaanderen behaald. Met 33 verkozenen wordt ze de grootste groep in het federale parlement. Het zijn vooral de stemmen van extreem-rechts (Vlaams Belang en Lijst Dedekker) die de N-VA heeft overgenomen. Het Vlaams Belang verliest zo 24 van haar 33 zetels in de federale en Vlaamse parlementen.

Maar als de commentaargevers zich hebben gehaast om te verklaren dat het Vlaams Belang dood was, zijn de xenofobische, antiarbeiders en separatistische vooroordelen die door deze stroming worden verdedigd, helemaal niet dood. Ze hebben zich gemengd in de grote bonte verzameling van ontevreden onder het vaandel van het Vlaamse nationalisme van de N-VA. En van daar blijven ze hun gif strooien.

Tijdens de campagne hebben de « klassieke » Vlaamse partijen de oriëntering van de N-VA aangeklaagd, op een zeer hypocriete manier trouwens, want ook zij allemaal, tot aan de socialisten, hebben het Vlaamse nationalisme gevoeld.

Ze hebben allemaal geprobeerd te overtuigen dat het land nog verder te splitsen in het voordeel zou zijn van alle Vlamingen, de werkers inbegrepen. De Vlaamse regering had fiscale voordelen en hoger kindergeld beloofd. Van al deze beloftes blijft er maar niets over. Het zijn de Vlaamse werkers zonder werk die vandaag de minachting verdragen die de Vlaamse nationalistes leken te reserveren aan de Waalse werklozen. Er is geen sprake meer van de "jobkorting", dit piepklein fiscaal voordeel dat aan de werkers moest toegestaan worden, noch van hoger kindergeld. Vandaag zegt de

Kapitalisme in crisis

Gekke record, gekke maatschappij

1.300.000.000.000 (duizend drie honderd miljard)

is het bedrag dat grote bedrijven sinds het begin van de crisis hebben uitgegeven om anderen over te nemen. Een record.

Deze geldhandelingen monden het vaakst uit in ontslagen, om dan nog meer winsten te maken waarvoor de kapitalisten geen andere nut hebben dan dat soort vernielende geldhandelingen.

En de werkers zouden zich tevreden moeten stellen werkloos te worden, omdat het zogezegd crisis is? Deze ontslagen moeten verboden worden en het werk moet onder iedereen verdeeld worden zonder loonverlies. Dat de winsten maar dienen aan zij die hen gemaakt hebben!

de gemeenschappelijke belangen van de werkers verdedigen

aftredende minister-president dat de Staatshervorming vooral “besparen, besparen, besparen” zal betekenen, in ieder geval wat de uitgaven voor de bevolking betreft. Patroons en banken kunnen blijven rekenen op de subsidies van de Vlaamse regering.

Aan de Waalse kant heeft de PS ook op de vrees voor N-VA gespeeld om stemmen te winnen. Maar ze heeft ook meegedaan om haar te voeden. De compromissen van de PS tegenover de eisen van het Vlaamse patronaat, zoals van het patronaat in het algemeen, hebben niets anders gedaan dan te leiden naar een nog meer antiarbeiderspolitiek, of die nu direct door de N-VA zelf wordt geleid of dat zij indirect alsof moet doen de socialistische ministers te dwingen.

Wel neen, niet alle Vlaamse werkers zijn voor de splitsing van het land. Dat er werkers zijn die op de N-VA hebben gestemd, weerspiegelt vooral de ontevredenheid tegenover een federale Staat die enkel de belangen van de banken en van de rijksten verdedigt. Dit weerspiegelt ook het verlies aan politieke houvast. En hier ook hebben de socialistische partijen een verantwoordelijkheid, zij die de rug hebben gekeerd tegen de belangen van de werkers en die de socialistische ideeën al lang hebben verraden.

Het feit dat de Vlaamse partijen in de regering bijna niet gestraft zijn voor hun politiek in de federale en regionale regeringen toont aan dat veel Vlamingen wantrouwend zitten tegenover het nationalisme en de bazige, antiarbeiders en antisociale politiek van de N-VA.

Maar deze stemming zal tegen niets beschermen. Als de N-VA een andere stijl en andere methodes – meer autoritaire – dan de traditionele partijen laat zien, blijft de inhoud hetzelfde : nog meer overheidsgeld

voor het patronaat, door de werkende bevolking te doen betalen. Al dat verwisselbare politieke personeel staat aan dezelfde kant : die van de burgerij en van haar kapitalistische systeem.

Het is op dit terrein dat men het kapitalisme zal moeten bestrijden, door de gemeenschappelijke belangen van de werkers naar voren te brengen, of ze nu Vlaamse, Waalse of uit een ander land zijn, tegen de kapitalisten en hun dienaars in de regeringen.

WERKERS ALLER LANDEN, VERENIGT U !

Vooruitgang van extreem-rechts in Frankrijk, Groot-Brittannië en Denemarken ; recordonthouding overal ; vooruitgang van de partij Syriza in Griekenland die eerder extreemlinks is en dezelfde situatie in Spanje waar Izquierda Unida en een nieuwe partij Podemos goede resultaten hebben geboekt.

Van de ene naar de andere kant van Europa zijn de partijen aan de macht gestraft. En terecht : de gewone mensen kunnen niet meer door de bezuinigingspolitiek die in stormpas door de regeringen worden gevoerd.

Maar zijn afkeer uitdrukken is iets anders dan wegen voor een verandering die in het voordeel zou zijn van de arbeidersklasse. Het is bijzonder duidelijk als men de keuze van extreem-rechts doet door te geloven op deze manier gehoord te worden. Overal in Europa zal men revolutionaire communistische partijen moeten herbouwen die actie voeren opdat de werkers hun lot in eigen handen nemen zonder het achter te laten aan zogenoemde grote redders.

Bedrijfsnieuwtjes

Audi / VW - Vorst

Dikke vrachtwagens slikken is geen teken van goede gezondheid

De Volkswagen groep doet mee aan de rage voor overnames, door de hele vrachtautobouwer Scania over te nemen, door 6,7 miljard euro op tafel te zetten. Andere vrachtwagenbouwers zouden op de lijst staan van overnames.

Ja, de grote bedrijven hebben geld tot boven de oren. Wat de leiders van VW niet tegenhoudt om hun inzet op de kap van de werkers terug te krijgen door het aantal verschillende stukken voor de verschillende transportwagenmerken te verminderen, samen met de banen.

Deze zware crisis van ongeremde eetlust is een symptoom onder anderen van een nieuwe aanval in de economische crisis. De werkers moeten zich niet laten doen! Men moet van deze enorm grote winsten nemen waarmee de kapitalisten niet meer weten wat te doen – behalve elkaar over te nemen – om de aanwerving van de werklozen op te leggen samen met de herziening van de lonen en van de pensioenen.

Lekker uitslapen

De directie wil een onbeperkt aantal gewerkte zaterdagen verkrijgen. Onze weekends ten dienste van de Q3 en vooral van de winsten van de aandeelhouders? En wat komt er dan... de zondagen? De verlofdagen? Hebben de leden van de directie en de aandeelhouders ook zulke triestige plannen voor hun zaterdagen?

's Avonds lekker thuis zitten

De directie heeft ook ideeën voor onze avonden en zou ons tot 22u30 willen doen werken. Ze lijkt echt te denken dat we, naast het verrijken van de patroons, niets hebben te doen.

Een praline elk 97 seconden?

De directie organiseert een opleiding waar wij de wagen “als een lekker praline” moeten leren voelen. Zij heeft maar één ding vergeten: van een praline geniet je niet in haast.

De bedrijven van aangepast werk – een schandalige uitbuiting

In 2013 werkten meer dan 8 000 mensen in de vijftigtal Bedrijven van aangepast werk die actief zijn in Wallonië. Maar meer dan instellingen die een deftig kader geven aan de gehandicapte werkers zijn deze bedrijven – vaak vzw's – echte onderaannemingsbedrijven geworden die het mogelijk maken voor hun klantenbedrijven van goedkope en efficiënte arbeidskrachten te profiteren die ook over weinig middelen beschikken om hun werkomstandigheden en lonen te verdedigen.

Verpakking, etikettering, verzending, sorteerkwerk, logistieke taken, call center, strijkwerk, ... al deze herhalende taken die veel kosten in arbeidskrachten worden voorgesteld op de website van de klanten of in de ateliers van de bedrijven voor aangepast werk zelf. Supermarkten als Carrefour geven er hun reclamebonnen om te sorteren, Voo zijn terugkomende afstandsbedieningen om te poetsen. Durobor laat zijn glazen verpakken, Caterpillar laat stukken maken, sorteren en verbeteren, Schindler laat stukken bewerken, Infrabel laat verkeersborden maken...

De werkers die in dienst bij

bedrijven voor aangepast werk zijn, krijgen dezelfde druk om rendabel te zijn als bij andere toeleveranciers, maar de lonen komen niet altijd boven de 1 000 euro voor een voltijds. In het begin van de beschutten werkplaatsen in de jaren 60 was het betaalde loon symbolisch want de werker kreeg vaak een uitkering die voldeed om te leven. Vandaag krijgen minder dan 10% van de mensen die in aangepast werk werken een uitkering, die op zich niet voldoet om te leven.

Het is aan het bedrijf zelf dat de AWHIP (de Waalse Agentschap voor de Integratie van Gehandicapte Mensen) een premie betaalt om « het verlies aan rendabiliteit te compenseren », met het voorwendsel de tewerkstelling van de gehandicapte mensen te steunen. Er zijn nochtans wel veel taken waarvoor de gehandicapte werkers eigenlijk « rendabeler » kunnen zijn, in call centers bijvoorbeeld voor blinde personen, voor herhalende handarbeid voor personen met mentale tekortkoming.

Daarbovenop worden de werkers vaak met minachting behandeld door de chefs die in de zoektocht naar rendabiliteit (dwz naar winsten voor

de grote bedrijven die oproep doen op de bedrijven van aangepast werk) profiteren van de fysieke, psychologische en materiële kwetsbaarheid van de werkers van wie ze denken dat ze « al blij moeten zijn een werk te hebben ». Zo gebeurt het dat de chefs “vergeten” een verhoging toe te staan of de pauzes waarop de werkers recht hebben te geven, of dat ze nog op de verwarming besparen...

De integratie van personen met een handicap ? Ja, een deel van de gehandicapten worden geïntegreerd... in de kapitalistische uitbuiting en als uitbuitingsvlees. Het is in de toekomstige strijd van de arbeidersklasse om zich van de uitbuiting te bevrijden dat ze als mensen geïntegreerd zullen worden.

Verbod op ontslagen!

De directie van AGC Roux heeft de onderhandelingen gebroken over de voorstellen van de vakbonden die een industrieel plan hadden bedacht waar 60 van de 180 banen behouden werden. De patroons lachen de vakbonden uit die industriële plannen bedenken en rekeningen maken op de rendabiliteit van een fabriek in Wallonië eerder dan elders. Ze hebben hun eigen personeel om zo iets te doen.

Het is de rendabiliteit van het bedrijf die het probleem is voor de werkers, maar wel het feit dat ze, om te leven, een loon wel nodig hebben. Het is wanneer de werkers zich organiseren om geen enkel ontslag meer te aanvaarden, noch in hun bedrijf, noch in anderen, noch in België, noch ergens anders dat ze dan erin zullen slagen de krachtsverhouding te veranderen.

Patroon in (spirituele) crisis

Meditatie, muziek en kruiden, het is met deze wapens dat de patroon van Colruyt elk weekend de “negatieve energieën en emoties” verjaagt in zijn hoofdkantoren in Halle!

Er zijn zeker veel negatieve emoties bij Colruyt, gezien de werkomstandigheden en de lonen, die het mogelijk hebben gemaakt voor Colruyt sinds 2000 zijn fortuin tot 2,27 miljard euro te verdrievoudigd.

Niet zeker dat Jef zen zal blijven, wanneer de woede van de werkers zal uitbarsten om de winkels te ontruimen van de kwade patronale geest.

Holcim - Obourg (Bergen) : altijd dezelfde voorwendsels

De fabriek laten draaien met 152 mensen, in plaats van 200, door meer flexibiliteit en veelzijdigheid op te leggen: dit is de bedoeling van de directie van de cementfabriek Holcim in Obourg.

De directie spreekt van een daling van de verkoop op haar markten? Maar het productievolumen zal niet dalen. Ze legt uit dat haar concurrenten druk uitoefenen op de prijzen? Maar het is de Holcim-groep zelf die de concurrentie organiseert op zijn Europese vestigingen!

Opnieuw, achter het gepraat over de competitiviteit om de opofferingen en het banenverlies te aanvaarden, schuilt een groep die al jaren sappige winsten maakt.

Waar zijn de winsten van de vette jaren naartoe gegaan? Dit is de vraag die de werkers mogen stellen, want hiermee zouden alle banen zeker behouden kunnen worden, door het werk onder iedereen te verdelen zonder loonverlies!

Voor een Europa waarop de financiers niet meer regeren!

Op 25 mei zullen – onder anderen – de Europese verkiezingen plaatsvinden. Verkiezingen die in een toestand verlopen die dramatisch wordt voor een groeiend deel van de bevolking. Overal stijgt de werkloosheid, gaan de lonen achteruit, veralgemeent het patronaat de flexibiliteit en maakt het de werkritmes steeds harder.

Overal wordt een steeds groter deel van het openbare geld besteden aan het betalen van de interesten aan de banken door de financiers vet te mesten. Om dit te doen, schrappen de Staten noodzakelijke banen in de openbare diensten, in de ziekenhuizen, in het onderwijs. Ze snoeien in de sociale uitgaven.

Overal vindt het patronaat van de grote kapitalistische bedrijven gehoorzame regeringen, zowel van links als van rechts, die een bezuinigingspolitiek opleggen aan de meerderheid van de bevolking.

Dezelfde vraag is er overal: hoe kunnen de werkers de achteruitgang van hun materiële levensomstandigheden blokkeren en de ontmanteling van het sociale leven tegenhouden? Hoe zich verzetten tegen de twee kwaden die de waanzin van de kapitalistische economie samenvatten: de werkloosheid en het onophoudelijke achteruitgang van de koopkracht?

In deze toestand, in alle Europese landen, ziet men politieke stromingen verschijnen die de terugkeer naar de nationale Staat aanbevelen, en die Europa aanklagen als verantwoordelijke van alle kwaden. Ze zeggen dat de euro de prijzen zou hebben verhoogd... Volgens hen is het Europa nog en de (zeer relatieve) opening van de grenzen die het mogelijk zou maken de werkers uit het Oosten met hongerloon uit te buiten in de rijkere landen... En

het zou het Duitsland van Merkel zijn die alle regeringen ertoe zou dwingen om een strikte bezuinigingspolitiek toe te passen! Dat allemaal is onwaar!

Het is niet omdat men naar de nationale munteenheden zou teruggaan dat de lonen uiteindelijk zouden voldoen. In tegendeel, als de kapitalistische klassen geen andere uitweg zien dan deze maatregel, is het omdat de crisis zo sterk zal worden dat ze ertoe zullen trachten ons nog lagere lonen op te leggen.

Wat de bezuiniging betreft, is er geen enkel Staatshoofd in hele Europa die Merkel nodig had om te beslissen dat de werkende mensen zullen betalen voor de miljarden die de bankiers en de kapitalisten werden uitgedeeld. Het enig klein verschil gaat over de bedragen openbare geld dat de Staten mogen uitgeven om de winsten van « hun » kapitalisten te blijven steunen. Maar in ieder geval gaan ze er allemaal over akkoord om het geld in de zakken van de gewone mensen te komen pakken.

Wat het in concurrentie stellen van de werkers betreft om de lonen te verlagen, door werkers uit het buitenland te laten komen, dat is gewoon wat de kapitalisten altijd hebben gedaan, sinds het begin zelf van het kapitalisme waar ze de vrouwen en zelfs de kinderen van de arbeiders aanwierven die ze minder betaalden dan de mannen. De werkers tot bloedens toe uitbuiten, dat kunnen ze doen, met of zonder Europa.

De werkers laten geloven dat de grenzen hen zullen beschermen tegen de uitbuiting, dit is aan hen liegen! Het is noch de Europese eenwording, noch de euro, dat de werkers moeten bestrijden, maar de dictatuur van het grote kapitaal, de dictatuur van hun uitbuiters!

Europa is ver van verenigd te zijn. De grote kapitalistische groepen kunnen de concurrentie die hen tegenover elkaar stelt, niet te boven komen. En hun Europa kan geen ander uiterlijk hebben dan het kapitalistische systeem in het algemeen: dat van een jungle waar de wet van de sterkte geldt en waar de grote vissen de kleine eten. Een systeem dat de mensheid elke dag steeds dieper in de crisissen, de oorlogen en de ellende dringt.

Voor het behoud van dat kapitalistische Europa hebben de werkers ook geen reden om opofferingen te aanvaarden. Ze hoeven geen kamp te kiezen tussen de pro- en anti-Europa. Ze moeten de belangen van hun eigen kamp verdedigen, die van de werkers:

Tegen de werkloosheid moet men eerst de ontslagen verbieden en het verdelen van het werk onder iedereen opleggen zonder loonverlies.

Men moet de lonen, pensioenen en uitkeringen verhogen en een echte indexering op de prijzen ervan opleggen, onder de controle van de werkers. Als de kapitalisten beweren dat ze hier de middelen voor niet hebben, dat ze maar hun boekhouding opendoen! De bevolking zal dan kunnen beseffen dat dit niet waar is.

Wanneer de werkers uit een land, en dan uit een andere zullen bijeenkomen onder deze vlag van de verdediging van de belangen van de arbeidersklasse, zullen ze niet alleen de middelen hebben om de sociale ramp aan de gang te stoppen, maar ook de middelen om Europa werkelijk te verenigen en dit op de basis van de werkelijke solidariteit tussen de uitgebuitenen uit alle landen die aan deze strijd zullen meedoen.

Turkije : meer dan 300 doden in de mijn in Soma : dit is geen ongeval, dit is een misdaad

Volgens officiële cijfers zijn er 301 werkers die gestorven zijn in het ongeval dat op 14 mei in de bruinkolenmijn in Soma, in Turkije, plaatsgevonden heeft. Vier dagen na de brand die het ongeval heeft veroorzaakt is zijn patroon Alp Gürkan uiteindelijk begonnen te spreken. Hij is de leider van een maatschappij die de mijn aan de Staat verhuurt en hij baat die uit in ruil voor een betaling. Hij heeft een persconferentie gehouden naast de drie andere verantwoordelijken.

« We kennen de oorzaken van de brand niet maar we hebben in ieder geval niets verkeerd gedaan » : dit is in hoofdzaak hun conclusie. Dit is wat patroons, voor wie arbeiders niets meer dan productiewerktuigen zijn, durven te zeggen : ze weten niets, behalve dat ze niet verantwoordelijk zijn.

Deze werkers zijn gestorven van de omstandigheden waarin ze werkten voor de winst van de patroons. De mijnwerkers hebben gedurende dagen de verwittigingen vermenigvuldigd. Alles toonde aan dat de directie wat de veiligheid betreft te ver was gegaan. Maar in plaats van wat hoorde te doen hebben deze patroons de werkers gedwongen verder te gaan met de productie. Veranderingen zijn zelfs ingevoerd, onder het voorwendsel dat de productie niet goed was. Gezien de hoeveelheid bruinkoolstof in de mijn steeg, is de hoeveelheid zuurstof verhoogd. Alleen de vonk ontbrak en die is al gauw ontstaan. Zo is de ramp veroorzaakt.

Vanaf de eerste dagen hebben ze allemaal, van de politieke leiders naar de zogenaamde socialisten, beweerd dat de mijn één van de beste was, één van de meest moderne, één van de meest gecontroleerde. Nu zeggen ze dat het anders ging voor de onderaanneming. Maar diezelfde schaamteloze patroons blijven de pers de erbarmelijke kleerkasten van de arbeiders laten zien en durven nog te beweren dat ze op “luxehotels” lijken.

De familieleden van de mijnwerkers hebben dagen gewacht aan de ingangspoorten van de mijnen en van de ziekenhuizen. De overlevende mijnwerkers hebben geroepen, geprotesteerd, betoogd. Ze hebben alleen de slagen en de waterkanonnen van de politie als

antwoord gekregen, en sommigen zijn aangehouden. Maar Alp Gürkan blijft buiten rondlopen, vrij en schoon!

Hoe komt het dat hij zo rustig kan zijn, tenzij door het feit dat hij patroon is? Een patroon die op het moment zelf dat de werkers stierven, kwam met ministers bijeen voor wie het geen probleem was zijn verantwoordelijkheid los te maken. Hij is een man die weet dat de politici, de wetten, de Staat met zijn politie en al zijn mensen eigenlijk voor zijn eigen werken. Met de leiders van de Staat, met de politieke leiders, die soort patroon hebben duizenden banden. Hij is een man die kan fluiten en zeggen “da's van mij” als het om de levens van arbeiders gaat of om de rijkdom die met hun zweet is gemaakt.

Zelfs voor zo'n hard en gevaarlijk werk als dat van mijnwerker verachten deze patroons het menselijke leven en de enige maatregelen die ze toepassen hebben als doel de productie te verhogen. Twee jaar voordien hadden dezelfde patroons een wet op eigen maat verkregen door een wet over “gezondheid en veiligheid van de werkers” te veranderen in “gezondheid en veiligheid op het werk”. De regering had zich toen erop beroemd goed met de patronale vertegenwoordigers te hebben kunnen werken. En dat was allemaal juist.

De rijkdom die door 5 000 mijnwerkers is gemaakt in zeer harde en gevaarlijke omstandigheden, kan in de handen van één man terecht komen en hij kan die gebruiken volgens zijn zin: dit is de logica van ons systeem. Als de werkers hun mening hadden gegeven zou dat geld in voorrang moeten dienen om hun veiligheid en hun gezondheid te beschermen. In plaats hiervan heeft deze patroon het gebruikt om een wolkenkrabber te bouwen in Maslak, een luxe wijk van Istanboel. Een zo luxueuze wolkenkrabber dat al het geld dat gebruikt is voor alleen één verdieping genoeg zou zijn geweest om het leven van al de mijnwerkers te redden. Deze maatschappij geeft hem het recht om zo te handelen. Daarom is wat op 14 mei in de mijn in Soma gebeurde geen ongeval, wel een misdaad.

Correspondentie Sinif Mücadelesi (Turkije, ICU)

Turkije: een regering die om twee redenen moorddadig is

De mijnramp van Soma in Turkije die 301 mijnwerkers heeft gedood blijft de bevolking in Turkije te mobiliseren. Ondanks de arrestatie van de verantwoordelijken van de mijn die door de regering werd besloten om te proberen de woede af te leiden, worden de betogingen steeds talrijker.

Door één van deze in Istanboel met vuur onder te drukken heeft de politie een betoger vermoord. “Julie zijn moordenaars” hebben de betogers als antwoord geroepen. Boven de misdaad van de leiders van de mijn, komt Erdogan, het hoofd van de Turkse Staat, zijn eigen toevoegen.

Hierboven, een steunbetoging voor de mijnwerkers. Links, machtsvertoon van politiemannen in Istanboel.